Šrila Vishwanatha Čakravarti Thakuro „Sārārtha Darśinī“ komentaras „Śrīmad Bhāgavatam“ 10.9.18

Jašoda norėjo pamokyti savo sūnų. Dėl savo atkaklumo ji nenorėjo atsisakyti minties surišti Viešpatį. Varžybose tarp Krišnos ir jo atsidavusio galiausiai laimi atsidavusiojo atkaklumas. Matydamas motinos Jašodos triūsą, Viešpats Krišna kupinas malonės atsisakė savo užsispyrimo ir leidosi būti surišamas. Krišnos malonė, kuri, kaip karalienė tarp visų kitų Krišnos galių, nustelbia jas visas, ištirpdo Viešpaties širdį ir paverčia ją minkšta tarsi sviestas. Krišnos malonės galios pasirodymas privertė jo satya-sankalpa-śakti - transcendentinio ryžto energiją, ir vibhu-śakti, prabangos ir didybės energiją, akimirksniu pranykti. Dviejų pirštų atstumą užpildė atsidavusiojo pastangos (pariśrama) ir Viešpaties nepriežastinė malonė (k□□□a-k□pa). Bhakta-ni□□ha – tvirtas atsidavusiojo pasiryžimas, parodytas nenuilstančiomis pastangomis garbinant Viešpatį, ir sva-ni□□ha – Viešpaties nuolatinis pasiryžimas suteikti malonę, regint atsidavusiojo triūsą ir nuovargį – tai priežastys, leidusios surišti patį Krišną. Jei nebūtų buvę šių dviejų dalykų, virvė ir būtų likusi dviem pirštais per trumpa. Bet, kai kartu apsireiškia bhakta-ni□□ha ir sva-ni□□ha, Viešpatį galima surišti. Šiame žaidime Krišna parodė Jašodai, o kartu ir visam pasauliui, kad tik meilė gali surišti Viešpatį.

Iš sanskrito vertė Bhanu Svamis.